

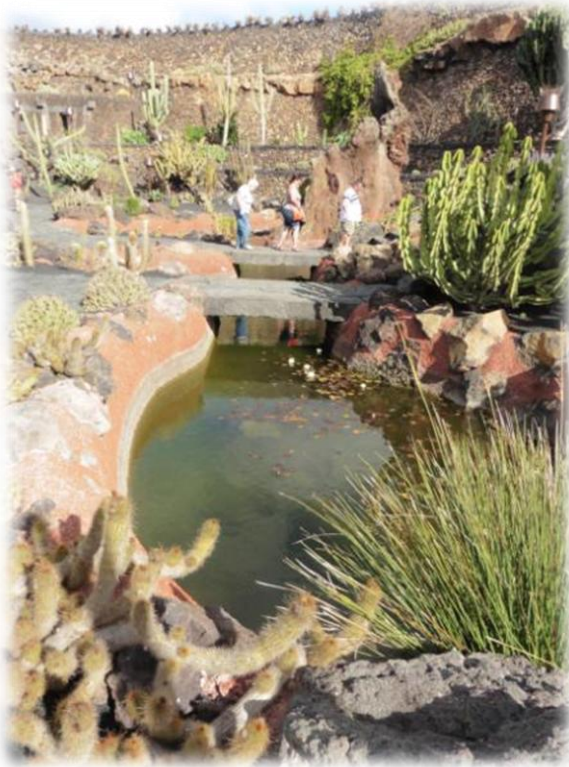
Van veraf zichtbaar: het Monumento al Campesino, een gedenkteken gewijd aan de boeren van het eiland. Het 15 meter hoge beeld is ook door César Manrique gemaakt. Hij heeft het gemaakt van oude watertanks van vissersboten. Het kunstwerk staat tevens op het geografische middelpunt van het eiland en stelt een boer met zijn hond voor.

We verblijven in een prachtig hotel waar we elke avond culinair worden verwend. Het hotel heeft tevens twee verwarmde zwembaden, een wellness en fitness.

Enkele mensen hebben ook nog een bezoek gebracht aan de cactustuin, eveneens een ontwerp van César Manrique die hiervoor een oude steengroeve uitgekozen heeft. Het was tevens zijn allerlaatste project. Er staan meer dan 10.000 cactussen.

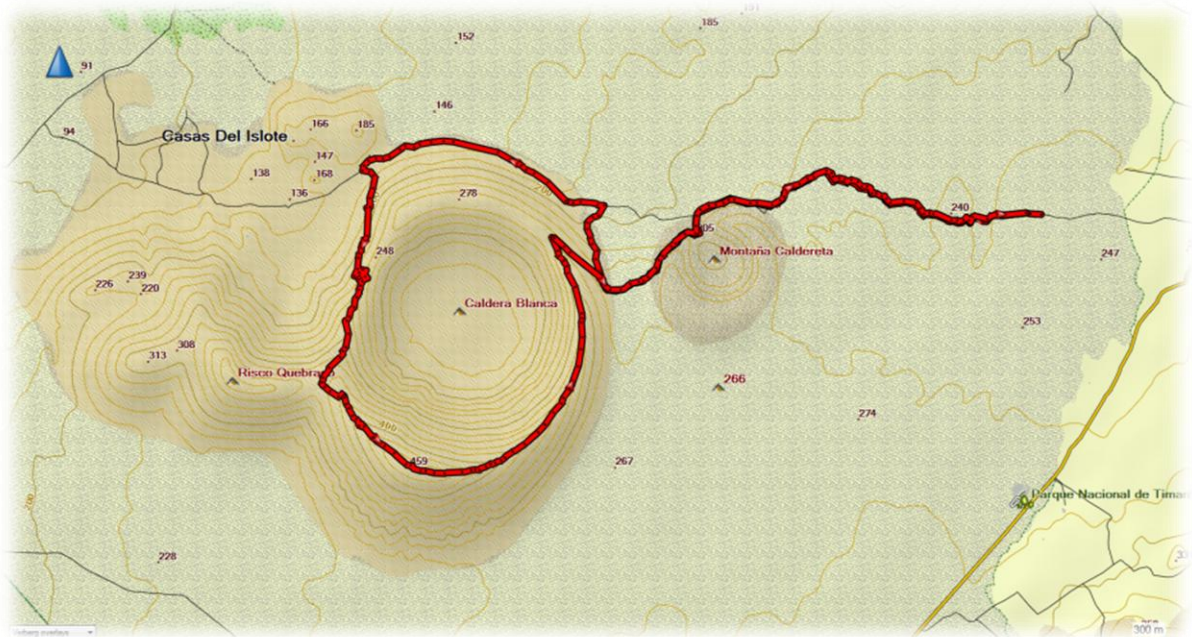
Boven aan de cactustuin staat een gofiomolen. Gofio is een typisch Canarisch product. Het bestaat uit geroosterde maïs of gerst dat fijngemalen wordt. Van gofio kunnen allerlei gerechten gemaakt worden. Vroeger gebruikte men het vooral om lang houdbare koeken te maken. Helaas is het aantal momenten dat je gofio gemalen kunt zien worden door de molenaar steeds zeldzamer. De molen wordt meer gebruikt als decorstuk voor vakantiefoto's dan dat gasten iets leren over gofio.

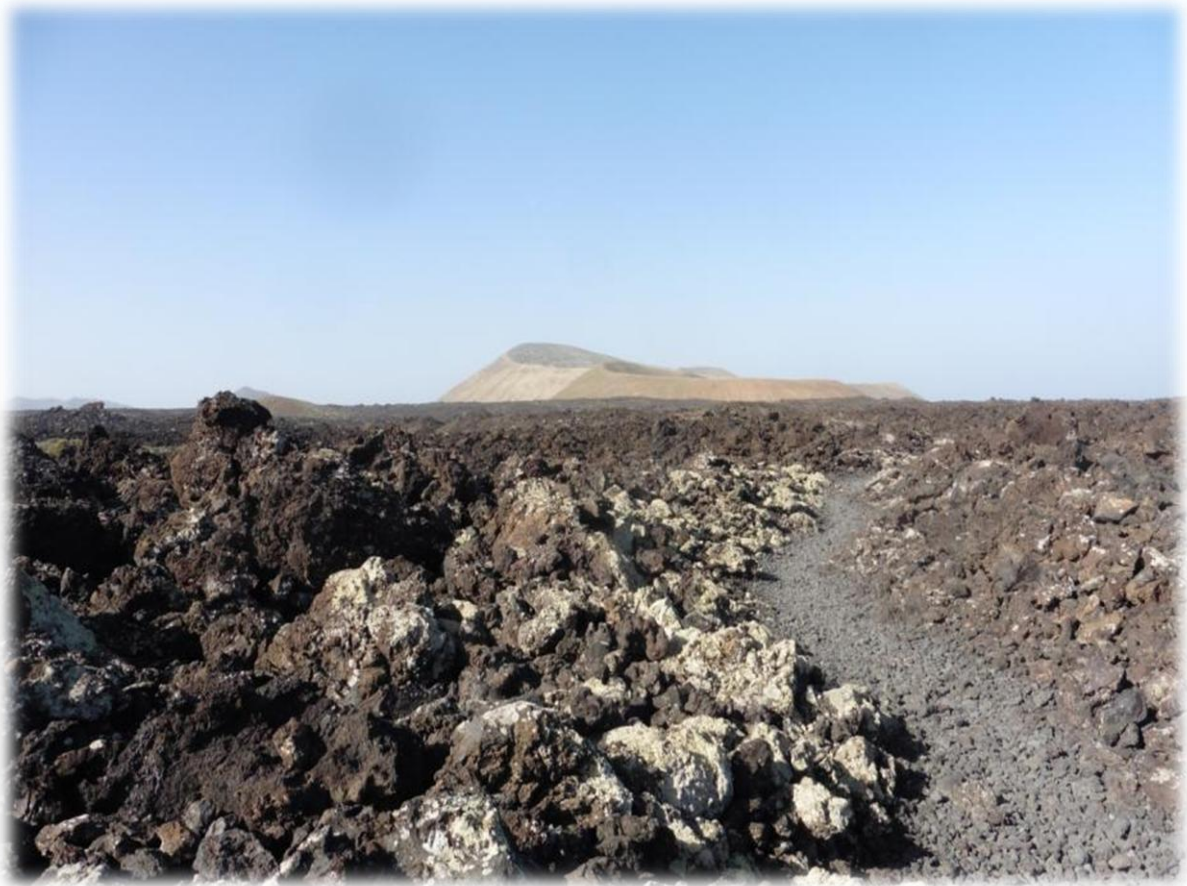

In de omgeving van de cactustuin vind je nog grote akkers die vol staan met vijgencactussen. Deze cactussen dienen als gastheer voor de cochenilleluis. Uit het lichaamsvocht van de luis wordt de kleurstof karmijn gewonnen. Deze kleurstof wordt onder andere gebruikt in levensmiddelen (worst, pastei, krab, zoetwaren, marmelade) en in cosmetica (lippenstift en rouge). Ook in enkele drankjes wordt karmijn terug gebruikt, onder andere in campari. Tot de 19de eeuw draaide de economie van het eiland op deze export. Nadien werd karmijn vervangen door kunstmatige producten maar ondertussen is er terug een heropleving van de vraag naar karmijn omdat kunstmatige kleurstoffen als mogelijk kankerverwekkend wordt beschouwd. Voor 1 kg karmijn heeft men ongeveer 140.000 luizen nodig.

Zaterdag 16 december 2017

- Wandeling : Caldera Blanca
- Gebied : Mancha Blanca
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 450 m
- Dalen : 450 m
- Duur : 4 uur

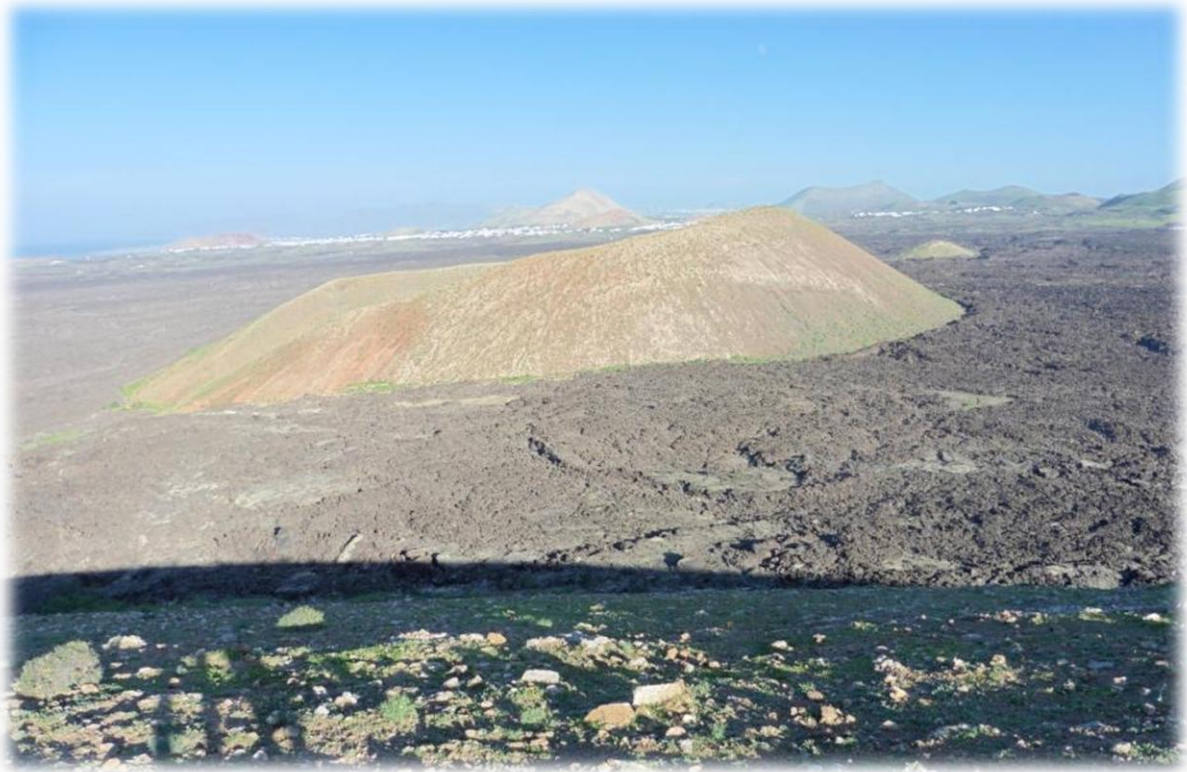

Op de foto hierboven zien we de Montaña Calderata met daarachter zijn grote broer Caldera Blanca.

Op weg naar de Caldera Blanca gaan we eerst voorbij de kleinere Montaña Caldereta. Je kan er makkelijk tot op de bodem gaan.

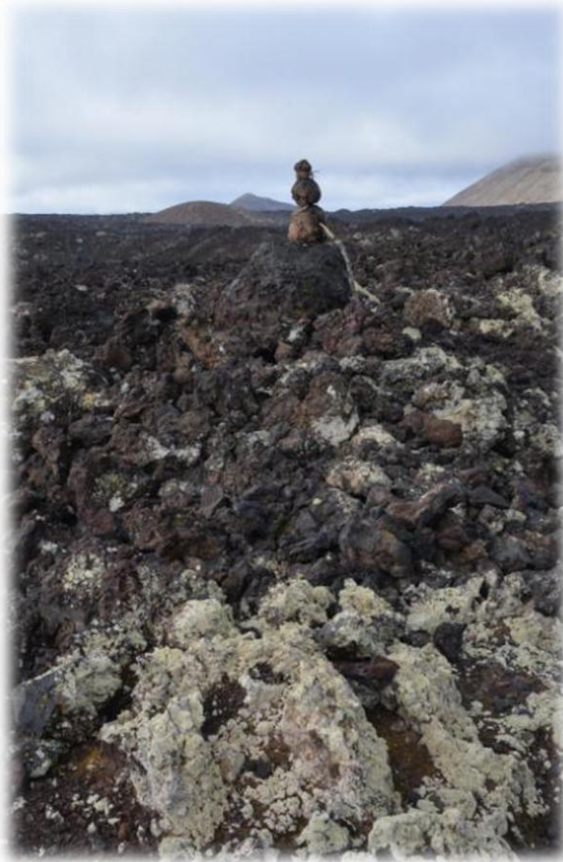
Onderweg zien we plots een soort spook in de lavavelden. Het blijkt een fotoshoot te zijn voor een muziek CD.

De Caldera Blanca behoort tot de grootste kraters van de vulkaanketen die het centrum van het eiland vormt. De bovenrand van de krater heeft een diameter van ongeveer duizend meter. Het hoogste punt is 458 m boven de zeespiegel. Vanaf het hoogste punt van de

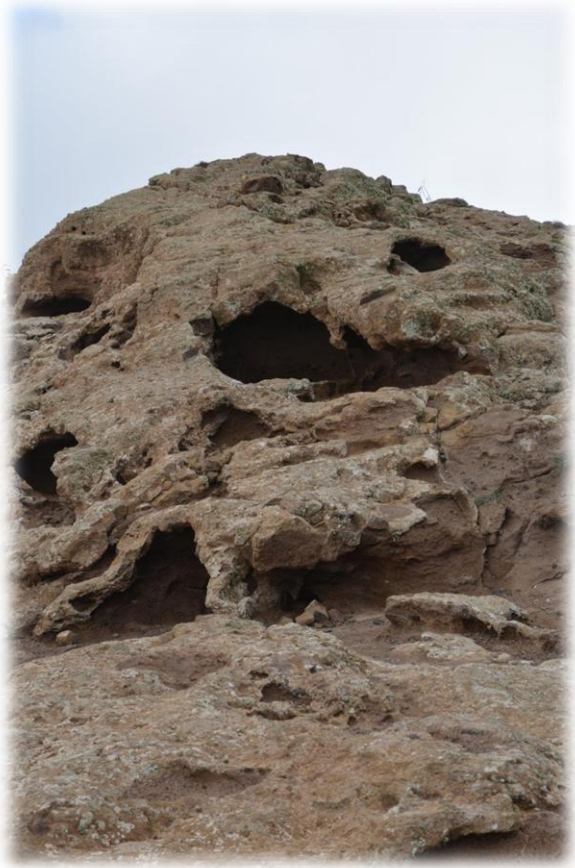
kraterrand tot de bodem van de krater is het 300 m. Deze krater is drieduizend jaar oud. Vandaar dat hij door verwerking en kalkafzetting wit ziet.

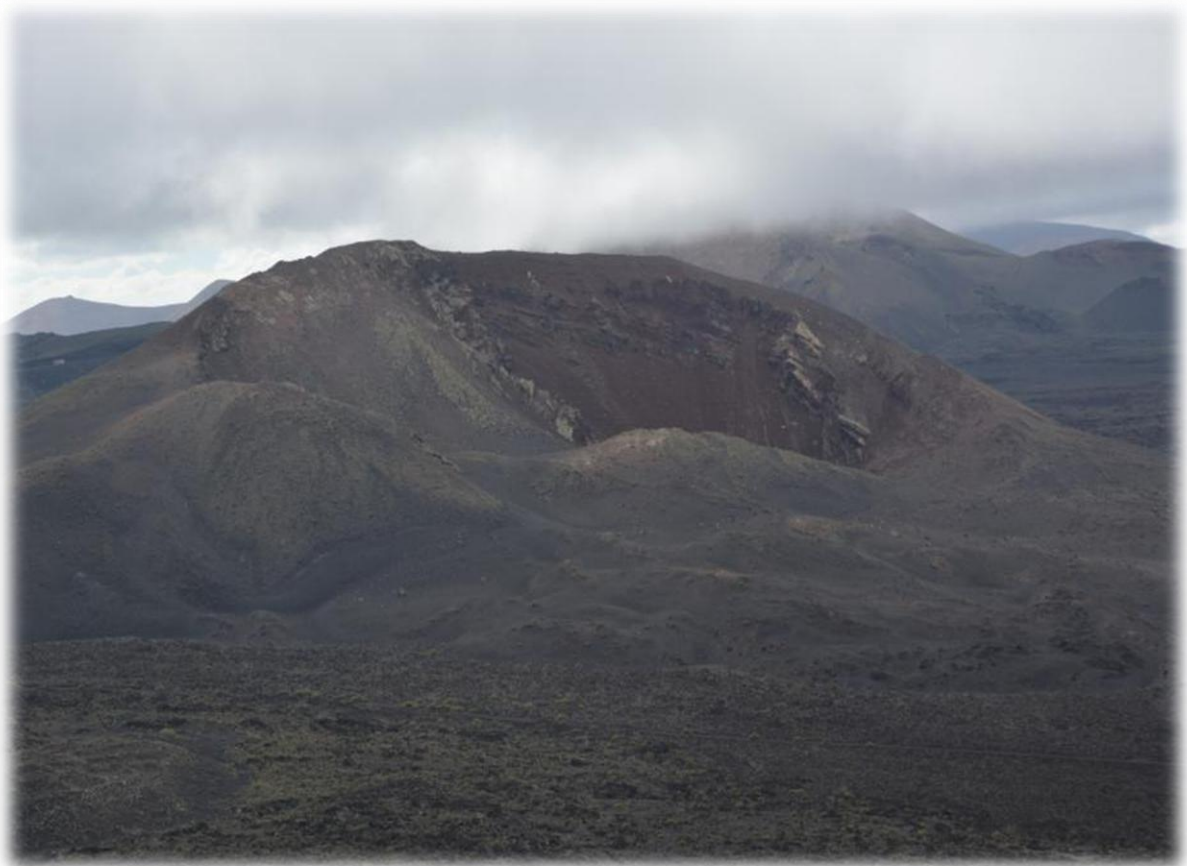
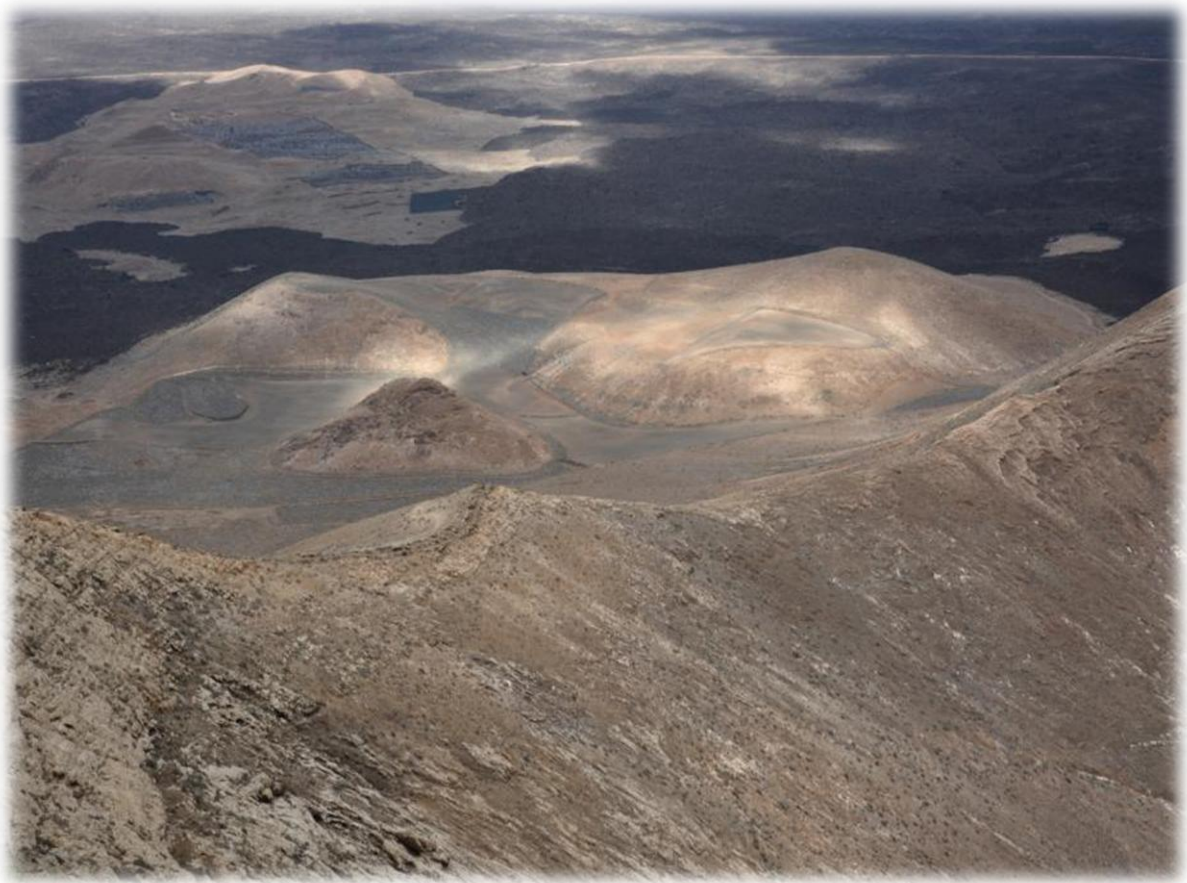

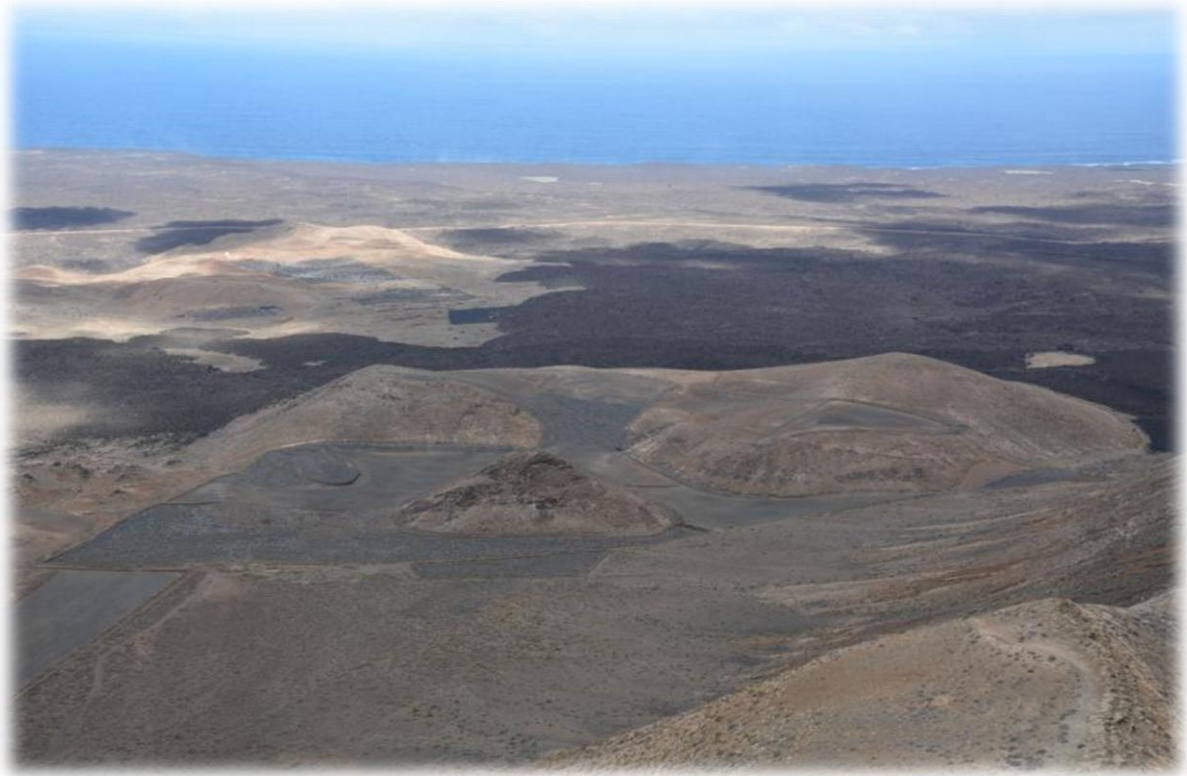
Van op de kraterrand van de Caldera Blanca (witte krater) kan men duidelijk de zwarte lavastroom van 3 eeuwen geleden zien rond de Montaña Caldereta, die net als de Caldera Blanca niet uitgebarsten is tijdens de laatste erupties.

Af en toe is er toch een moedig plantje dat zich van tussen de lava omhoog werkt.

Van op de rand van de Caldera Blanca heeft men een mooi zicht op de zee en op een groot gedeelte van het Nationaal Park Timanfaya. De Caldera Blanca ligt net buiten het Nationale Park.

Zowat de eerste helft van de kraterrand van de Caldera Blanca is vrij eenvoudig te bewandelen. De tweede helft is minder makkelijk. Daar heeft men toch een zekere tredzekerheid nodig en bij hevige windstoten blijft men beter weg van de kraterrand.

Rond de middag hebben we de gehele omtrek van de kraterwand gedaan en hebben we boven op de kraterrand gegeten.

Na onze wandeling bezoeken we de oude eilandhoofdstad Tegüise. Met zijn witgeschilderde gevels is het een van de mooiste Spaanse koloniale steden, niet alleen van Lanzarote maar van de hele Canarische archipel. De stad werd gesticht in de 15de eeuw en was tot 1852 de hoofdstad van de conquistadores.

Het is deze namiddag beginnen regen en miezeren. Er hangt ook wat mist waardoor ons bezoek letterlijk zo wat in het water valt. Maar morgen geven ze beter weer en doordat we een late vlucht hebben kunnen we nogmaals de stad bezoeken. Het is tevens elke zondag een gekende markt in Teguisé.

's Avonds brengen we nog een bezoek aan het gezellige centrum van Costa Teguisé. Het centrum ligt slechts een paar honderd meter van ons hotel. Er heerst een gezellige drukte maar het is er niet overdruk.

Zondag 17 december 2017

Voor we naar de luchthaven rijden brengen we een bezoek aan de markt van Teguisse.

Op een van de vele pleintjes die Tegueste rijk is staan enkele maquettes, eentje van Tegueste zelf en eentje van de zoutpannen in Yaiza, de Salinas de Janubio.

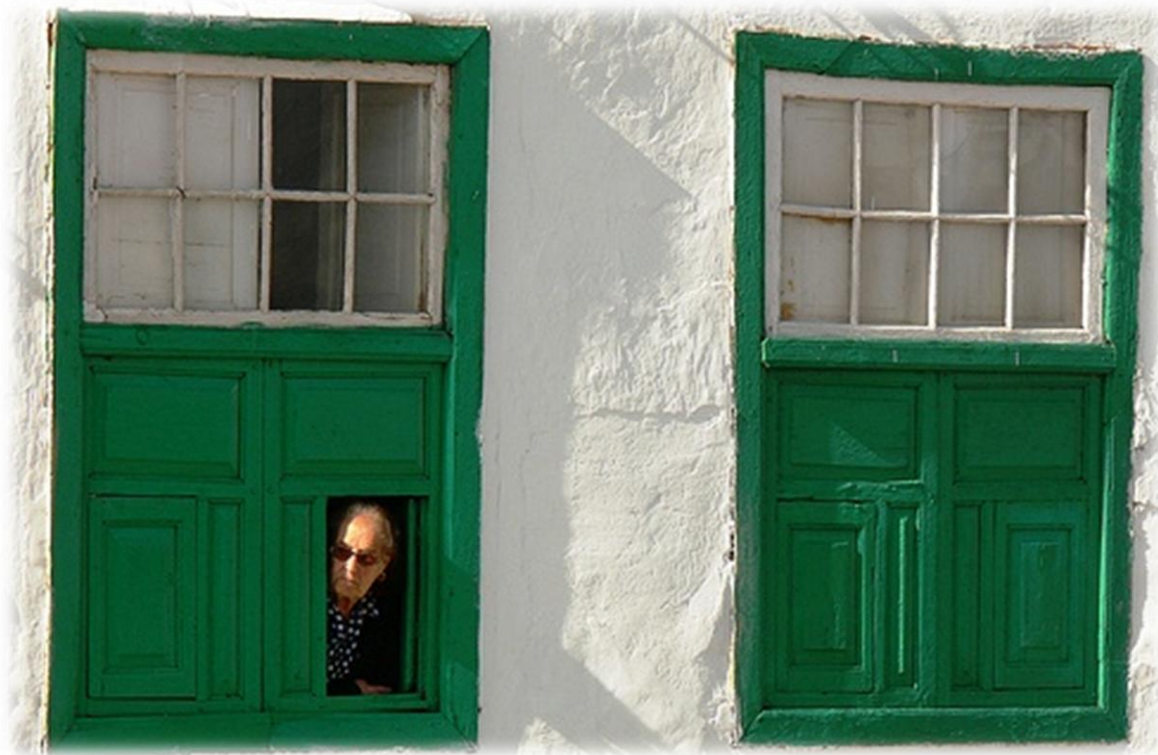
Links onder is een drakenbloedboom. Deze plant komt van nature voor op de Canarische Eilanden. De plant kan een hoogte bereiken van 12 meter. Het is een langzaam groeiende plant die er 10 jaar over doet om 1 m hoogte te bereiken. De stam heeft geen jaarringen, men

kan de leeftijd van de plant enkel maar schatten volgens de vertakkingen. Deze plant kan meer dan duizend jaar oud worden. Als de bast wordt ingesneden of de bladeren worden gekneusd, scheidt de plant roodachtige hars uit, dat bekend staat als drakenbloed. De Guanchen gebruikten de hars om hun doden ermee te balsemen. Italiaanse vioolbouwers voegden hars van de drakenbloedboom toe aan de lak van de door hen gebouwde violen.

Tallose oude koloniale huizen werden recent gerestaureerd en bieden onderdak aan restaurants en winkels. Teguisse is klein gebleven en het verkeer in de smalle straatjes blijft binnen de perken.

Een weekje na mijn thuiskomst vind ik een grote verrassing in mijn brievenbus! Alvast bedankt hiervoor.

Het was een eer om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd.

De blaren en de kleine verwondingen die jullie hebben opgelopen zullen spoedig genezen.

Misschien zien we elkaar ooit nog weer.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese benaltijdweg@gmail.com

Tekst Ludwig D'Haese

Foto's : Ludwig D'Haese en Ludo Vanmunster